

Казка про найпрекраснішу троянду

Зоряна Живка

Цвітанка сиділа на порозі своєї халупки й дивилася у далечінь. Там, на виднокраї, вкладалося спати втомлене вересневе сонце. Пустун-вітерець затріпотів у сивій кроні старого клена і, повільно вальсуючи, на землю впало аж п'ять золотавих листочків.

"Знову осінь," – зітхнула дівчина. Ні, ні! Вона любила цю жовтокошу королеву яблук і горіхів, любила сріблясті ниточки павутинок, сумнооку осінню блакить і сірі мелодії дощів ... Але... За осіннім листопадом приходили зимові завії-хуртовини й ховали у снігових обіймах поля, ліси, а отже квіти. Квіти...

Понад усе на світі Цвітанка любила квіти: синьоокі проліски, фіалки, духмяні конвалії, жваві чорнобривці, тендітні лілеї, але найбільше ТРОЯНДИ, шляхетні, чарівні, величні троянди. В неї ж ім'я навіть було квіткове. А найзаповітнішою мрією дівчини було мати величезний трояндовий сад. Проте ця мрія була нездійсненною. Де їй, вбогій сирітці, мати таку розкіш – сад, та ще й великий?

У далині почулося кінське іржання і стукіт копит. Дівчина підвелася. До хатини наближався вершник. За кілька кроків від Цвітанки він спішився, підійшов до дівчини й уклонився:

– Маю честь вітати Вас, прекрасна панно, від імені нашого короля. Його величність дарує Вам свій королівський трояндовий сад.

Дівчина завмерла від несподіванки, а королівський гінець вів далі:

– Якщо Ви захочете оглянути Ваше володіння, рушайте цією стежкою, вона стелиться прямо на південь і приведе Вас до старого, вкритого плющем муру. У ньому буде маленька хвірточка. Сміло ввійдіть. Сад Ваш, кожна квітка у ньому належить Вам. А коли Ви дійдете до серця саду, знайдете його найпрекраснішу троянду.

Королівський посланець шанобливо вклонився, скочив на коня та рушив у зворотню путь. Незабаром вечірні сутінки сховали його від очей Цвітанки.

Дівчина стояла нерухомо, боячись: раптом диво зникне? А коли прийшла до тями, таємничий вершник був занадто далеко, щоб вислухати її запитання. Може це тільки сон, предивне марення? Що ж його робити: йти чи лишатися вдома?

На вулиці звечоріло, ставало холодно. Цвітанка ввійшла до хатини, запалила вогник і сіла біля вікна. Один за одним загорялися нібесні ліхтарики зірочок. За комином скрипав цвіркун.

Що ж його робити? Мабуть, це все вигадка, плід замріяної уяви. Або королівський вісник щось наплутав. Або ж пожартував...

Як Його величність КОРОЛЬ може подарувати свій сад їй, безрідній сироті. І взагалі, звідки він, володар такої великої держави, де тисячі підданих, дорослих і малих, знатних і простих, знає не лише про її, Цвітанчине, існування, а ще й найсокровеннішу мрію?

Цвітанка зітхнула. А якщо це правда? Було б справжнім божевіллям відмовитися

від ТАКОГО дару. Та й король, напевне, образиться...

Що ж, справу вирішено: завтра Цвітанка вирушить стежкою на південь до муру, вкритого плющем. А далі буде видно. В гіршому випадку завжди можна повернутися додому.

Задоволена з такого рішення дівчина лягла спати.

Вранці її збудив грайливий сонячний промінь, що залетів до хатини через шибку та й задрімав на подушці. Цвітанка вмилася, швидко поснідала. Застелила ліжко. Перевірила, чи все до ладу в її господі лишається. Потім поклала до торбинки трохи харчів (хіба в сироти їх бува забагато?) і рушила в путь.

Дорогою їй часто зустрічались односельці – дівчина жила на краю села, а дорога до королівського саду стелилася крізь її рідну слобідку. Кожен привітавшись, питав, куди-но та подалася. І коли дізнавалися, куди Цвітанка рушила, то просто сміялися з дівчини, чи скрушно хитали головою: "Бідне дівча, певно збоживоліло від самоти," або "От дурна дівка". Дехто навіть намагався її зупинити: "Не марнуй часу, вертай додому". Але Цвітанка напевне вирішила дістатися того саду – хоч би подивитися на квіти в ньому.

Врешті стежечка зупинилася біля хвіртки, за якою і був отой сад. Цвітанка торкнула хвіртку, та відчинилася. Ніякої варти не було. Дівчина ступила до саду. І завмерла: яка краса! Словами її описати не можна. Хіба тільки у віршах...

"Звичайно це не може належати мені, тут трапилась якась помилка," – думала Цвітанка. Але рушити назад дівчина не мала сили. Хвірточка повільно зачинилася за нею, вже нова стежина кликала йти... І Цвітанка пішла: "Я впаду ниць перед королем і благатиму його пробачити мою зухвалість. Але навіть якщо мене скарають на смерть, я ні на мить не пожалкую, що ступила сюди". Воістину, побачивши таке диво, як королівський сад, можна й умирати.

Куди лишень падав її погляд – скрізь були троянди: сині, жовті, рожеві, бузкові, бежеві, червоні, білі, багряні, брунатні й навіть чорні; троянди-дерева, троянди-кущі, троянди— ліани, троянди, що слалися ніби спориш; і великі, ніби панські чаші з дорогого заморського кришталю, і дрібні, мов зірочки...

А пахощі, пахощі!

"Усі троянди, наче з казки... Якою ж буде та, найпрекрасніша, з серця саду?" подумалося дівчині.

Цвітанка не тямилася скільки часу вона йшла: години, дні, роки, вічність? Врешті стежинка перетворилася на алею, алея ж зупинилася біля східців палацу. Цвітанка зачудовано дивилася: "Яке диво! Може це і є найпрекрасніша троянда, про яку говорив вісник?"

Двері палацу прочинилися, східцями до Цвітанки спускався король. Дівчина зацікавилася. Їй хотілося доземно вклонитися королю, але вона не могла й поворухнутися. Що ж тепер буде? Цвітанка внутрішньо зіщулилась і заплющила очі – якщо з тобою має статися щось страшне, краще цього не бачити.

Та лиха не сталося. Навпаки! Король обійняв дівчину і по-батьківськи пригорнув до

себе.

- Який я радий бачити тебе, дитино! Дякую, що ти прийняла мій дарунок. Скільком людям я вже дарував його! Одні відмовлялись, інші не вірили, треті навіть післанців моїх вбили, вважаючи їхні слова за блюзнірство... А ти прийшла!

- Невже, Ваша Величносте?! Яке щастя, що я повірила! Мені так сподобався Ваш сад! Тут так багато квітів, і кожна квітка - чудо неземне.

- Я щасливий, що тобі сподобалось, - в голосі короля звучала неприхована гордість.
- Я дуже люблю цей трояндовий сад. Від сьогодні він твій. І, так як ти прийняла мій перший дарунок, прошу залишайся в моєму палаці і будь мені за дочку.

- Так, Ваша Величносте...

Минув час. Тепер Цвітанка була королівною.

Вона сиділа на сходинках палацу і дивилася в далечінь. На троянду, вплетену в її волосся, сів метелик. (У королівському саду не було зими, завжди сяяло і гріло сонечко, усміхаючись і пестячи кожного).

Король сів біля Цвітанки і ніжно пригорнув її до себе.

- Про що ти думаєш?

- Про найпрекраснішу троянду цього саду. Спочатку я думала, що це буде квітка, проте, побачивши палац, зрозуміла, що помилялася - він прекрасніший за всі квіти. Коли Ви вперше обійняли мене і назвали дочкою, я збагнула, що знову не права. Найпрекрасніша троянда - це ваша любов, любов моїх друзів, моєї нової родини...

- Ти знову помиляєшся, люба. Найпрекрасніша троянда - це ти, бо я викохав тебе у своєму серці.